

[Glønborg]

Udenrigsministeren vedgår, at de to tekster er i modstrid. Det ville også være umuligt at skjule. Udenrigsministeren begrundet holdningsændringen med de forandringer, der er sket i verden. Jeg indrømmer, at forandringerne er store, men hastigheden, hvormed holdningsændringen er sket, er om muligt endnu større.

Men netop i en opbrudstid er det vigtigt, at noget står fast. En fastholden af memorandumets sikkerhedspolitik ville være mere trygt for mange af os. Herved ville NATO's betydning bevares. Uanset hvilken principiel holdning man har til militære rustningskapløb, kan der ikke herske tvivl om, at NATO har fastholdt USA's og Canadas ansvar for fred og sikkerhed i Europa. Historien beviser nødvendigheden.

Det er gambling med sikkerheden i Europa at udvikle et EF-forsvar, som uvægerligt vil nedtone NATO's styrke som fredsbevarer. Vi er mange, som er utrygge ved et militært fællesskab med Tyskland og Frankrig som sværvægtene uden at have USA med. Vi lader os ikke dysse til ro med en forklaring om, at traktaten på forsvarsområdet kun åbner en mulighed, som vi senere skal tage stilling til. Bordet fanger, det er nu, vi kan sige nej, så det gør vi.

Heller ikke demokratiet bliver forbedret. I årevis har vi kritiseret EF for manglende offentlighed omkring politikernes beslutningsgrundlag. Regeringens memorandum havde et helt afsnit om styrkelse af demokratiet. Man ønskede, at borgerne kunne få indsigt i forvaltningsakter af generel karakter. Men Danmarks krav er ikke opfyldt. Hvordan i alverden skal borgerne kunne vurdere politikernes beslutninger, hvis ikke borgerne må kende alle de oplysninger, som er politikernes beslutningsgrundlag.

I EF vil man fortsat gemme alt for mange papirer væk bag lukkede døre, mens man vil drage flere sagsområder ind under systemet. Derved vokser naturligvis det demokratiske underskud. Det er fint, at det nu som princip fremgår af traktaten, at beslutninger bør træffes på det lavest mulige niveau i forhold til borgerne.

Men hvordan kommer princippet til at fungere i praksis? I den forbindelse er det særdeles interessant, at de tyske delstater udtrykker sig meget kritisk om unionstraktaten, ja, lige-

frem truer med at blokere for vedtagelsen af den. De mener reelt, at de mister betydelig indflydelse.

Kristeligt Folkeparti har altid arbejdet for at styrke de nationale parlamenters indflydelse. Det kommer der ikke meget ud af i EF-unionen. De nationale parlamenter er i traktaten henvist til en erklæring og får ikke mere indflydelse. EF-Parlamentet derimod får en direkte veto i samarbejdsanliggender efter § 189 b-proceduren. Dette sammen med unionsstatsborgerskabet, fælles mønt og retligt samarbejde viser, at det føderale sigte – godt nok som formulering – gled ud af traktaten under regeringskonferencen, men i praksis præger traktaten. Unionstraktaten bygger på en forbundsstatsmodel.

Der er mange andre ting, men jeg vil nøjes med at nævne fem ting mere fra regeringens EF-memorandum, som jeg ikke synes er opfyldt, men som jeg finder væsentlige:

- 1) Miljøafsnittet er ikke tilstrækkelig styrket.
- 2) Der er ikke planer om minimumssatser for beskatning eller regulering af erhvervsbeskatningsområdet.
- 3) Der er intet i traktaten om imødekomenhed over for de øst- og centraleuropæiske lande på det handelsmæssige og andre områder.
- 4) Der er ikke sikret en opfølgning af, om EF-Domstolens afgørelser efterleves.
- 5) Der er endnu ikke truffet afgørelse om EF-institutionernes placering.

Den sidste ting kan måske synes lille, men det betyder alligevel noget, fordi det er et udtryk for visse nationers manglende vilje til at føre ting ud i livet.

De ambitiøse toppolitikere og embedsmænd er gået for langt og for hurtigt, meget længere og meget hurtigere end det er nødvendigt for at nå nogle af de væsentlige mål for samarbejdet. Nej, vi trænger til at få hele Europas integrationsproces sat ned i et lavere gear, hvilket vel også de tyske delstatslederes betæneligheder vidner om.

Efter hvad pressen oplyser, er netop deres betæneligheder også betæneligheder, som hr. Kohl selv havde før Maastrichtmødet, men på det tidspunkt mente han ikke at kunne tillade sig at vanskeliggøre processen. Det er et meget typisk billede på, hvordan traktatforslaget er blevet til, og på, hvor stor mangel på visdom der ligger i det.